

Valaha volt, már nincs. Épületcsontok maradtak, törmelék, színehagyott terek. Tudom, fotókból; nem jártam arra azóta, tiltott terep. Visszahozni úgyse tudnám az otthont, senki nem próbálná közülni. Pedig akadna építőanyag, dolgos kéz, de épeszű ember nem lép vérrel pecsételt helyre.

Tengődünk hát itt, amit úgy hívnak, tábor. A kalyibasoron, ahol nincs rendes ajtó, ablak, és zsákban gyűjtöm a motyót. Nem messze tőlünk ólom szennyez, vettek talajmintát. Ránk is szóltak, a patakot kerüljük, máshol mossuk a ruhánk. Hát hol máshol, tártam szét a karom, ha még egy ilyen okosságot hallok, mondtam hangosan, beverem valaki fejét, bárkiét, mert azoknak nem tudom, akik idetoloncoltak.

Nem lakunk sokan, egy falunyi ember talán. A többi szétszéledt azután, külhonban ütött tanyát. Az egyik azt mondta mentében, „hogyan rogya össze a város, dőlne össze minden ház”; a másik megadta magát, „cigánysors, vándor a neved”.

Tizenöt hosszú év. Az apraja már ezt szokta, nem is tudja, mi hozott minket ide. Két csoportban állunk: a túlélők és a megkíméltek. Elnézem őket; más szórakozásom sincs évszámra, csak ahogy születik és nőveget az aprónép, néha elhullik egy-egy. Csenevészek, a minap is figyeltem, milyen kis görcsök, ahogy az álarcaikban ugráltak a bódék közt. Az egyik alig beszél, a másikat meg kór emészti, hiába a patikaszer. Nem voltak ott akkor, de a testükbe égett a múlt.

Ugráltak a maszkokban a minap, vicsorgó majom, rút pofájú állatok, hogy csak vakartam a fejem, mi lelte ezeket. Egyik erőseket dobantott a földre, a másik rikoltzott, botokkal csapkodtak körbe-körbe, és amikor kérdeztem, mire ez a nagy rémület, odakiáltották, kiűzik innen a gonoszt. Aznap éjjel álomban vörös csőrű varjú környékezett.

Kíváncsiak, persze. Hogy volt, mikor még odaát éltünk, a mi negyedünkben. Mesélek. A vásárokról, a cifra ruhákról, hogy muzsika nélkül feküdni se tudtam, mindennap ropnom kellett, minden héten más tette nekem a szépet, míg be nem kötötték a fejem. Közben sírok, de nem szégyellem.

Faggatóznak sokat, miért jöttünk át. Mit mondjak? Hogy milyen a büdöscigányozás? Szó kevés arra, milyen az ütések zaja egy mozdulatlan testen vagy összeverve kelni az ájulásból. Inkább meg se tudják. Az arcukba csapom az ajtópótlót, azt a rozsdás lemezt.

Rájuk nézek: látom az enyémeiket. A maszatos képüket, ahogy kergetőznek, csúzlival lövik a madarakat. Azok is így csendesültek el a létrám, ha fára mászni támadt kedvük. Néha odaszólok, ne tekerejenek az utcán, mint a holdkóros. Nem bántom őket, ne, csak néha nyom ott belül a virgonckodásuk.

Az enyémeik is ilyen élénkek voltak, nem nyughattak egy percre se. Máiig visszaálmodom, ahogy sipítják, hozzál nekem nyalókát, nekem meg dömpert..., érzem a kis testük súlyát a karomon, amikor cipeltem őket, mert fentről akartak nézni. Éni is nagyon akartak, de erősebb volt az a találat, így mondta az orvos.

Küldtem sok átkot én is, hogy rogya össze a város, csapna mind fejébe a villám, egyenként, aki ellenünk jött. Hogy miért mi voltunk a szálla, és pont őket találta...

Maradtam, mert kötnek. Megadom nekik a végtisztességet.